

til 68,4 pct.; i 1933, efter Kanslergadeforliget, gik kronen ned til ca. halvdelen, nemlig 54,3 pct., og ved devalueringen den 18. september gik kronen atter 30 pct. ned, således at den i forhold til 1929 nu er nede under en trediedel af sin værdi: 32 pct. Dette er en foruroligende udvikling, fordi der herigennem udtales en klar mistillid til vore penge og til landets politik og erhvervsliv, og fordi der ved selve pengeforringelsen sker en temmelig vilkårlig omflytning af milliardværdier imellem de forskellige befolkningsgrupper. Tilliden til pengesedlerne rystes, opsparingslysten svækkes, erhvervslivets dispositioner bliver flakkende og usikre, og forbrugerne og den arbejdende befolkning rammes hårdt. Pensioner og livsforsikringer bliver udhulet, og forholdet mellem kreditor og debitor forrykkes.

Det må efter vort skøn være lovgivningsmagtens opgave at sørge for, at enten nationalbanken eller regeringen får forpligtelse til at sikre kronens indenlandske købekraft. Dette er ikke gjort med at fastsætte en eller anden fiktiv kurs og så krampagtigt indrette hele erhvervslivet på stiv og kunstig vis for at holde den. Kronekursen må være et ærligt udtryk for kronens værdi, og kronens værdi er nøjagtig det, som man kan købe af varer eller andre realiteter for den. Det afgørende er ikke, om der finder små fluktuerende bølgebevægelser sted i kronekursen, sådan som der faktisk gjorde under guldkronen, men det afgørende er, at man undgår de voldsomme, katastrofale udslag, da kronen pludselig kan sige bums eller husch eller sådan noget. Jeg mener, at det skulle være muligt at føre en sådan pengepolitik.“

Statsministeren pegede i sit svar på, at den ændring af kronens værdi overfor dollars, som fandt sted ved devalueringen den 18. september 1949, var en fælleseuropæisk tilpasning af de europæiske valutaers værdi i forhold til dollars og en tilpasning overfor de europæiske lande, der som Schweiz og Belgien valutamæssigt havde en særlig stærk stilling. Der skulle herigennem være tilvejebragt større mulighed for at opnå balance i forholdet mellem de europæiske lande og mellem Europa på den ene side og dollarområdet på den anden side. „Efter at denne tilpasning har fundet sted, kan jeg ikke se, at der er væsentlige grunde, der taler for at fravige den almindelige tendens til at stabilisere de enkelte landes valutakurser, som har været fremherskende efter krigen“. Men uanset mulighederne for nye valutariske ændringer ville regeringen føre en politik, der tager sigte på at sikre kronens indenlandske købekraft.

Efter statsministerens opfattelse var det at lade kronen finde sit naturlige leje ikke så logisk og ligetil, som det lyder.